

ליאור שטרנברג טיפה של אירלנד בכוס

שיחה לפנות ערב

ואז ראיתי את דמותה נבלעת
במאור, כסליל הלהט
בנוכה המזדהר ביאושו,
שניה לפני שמבקשו
נתן, והוא הופך לחמר מת,
פחם, לאפר מתמעט -

סוף סוף פניתי לאחור
ואל רצוד האור
החלבי, החולני,
זנקתי אבדני
בצעקה קטועה, בקול
פראי וזר, וכבר הכל

נבלע בשכחה. "את פה?"
קראתי בשפתים נשרפות.
אגרופי הולמים מטרפים
בקיר או בעשן שרפים.
"שלום, לחשה בין אנותי,
"הנה אתה. צדין חי."

"שלום, לחשה, חזרתי."
"כן, שמתי לב, אמרתי.
היא התמצבה מול החלון
פניה מוארות בכחלון
מוזר, אבק שנים
על איבריה הלבנים.

"איפה היית?" שאלה,
קשיחות חדשה בקולה.
"איפה היית? ואת,
שנעלמת בבת אחת
אל תוך חיי, כנוסה
בצורר בדים בלים של פרנסה?"

היתה שתיקה, והשקיעה
הציפה את החדר בקיאה.
היא סרקה את שערה
בנד רועדת וחזרה,
"איפה היית?" חריצים נקוו
על לחייה שגכוו

בדם הוהב המתך
ודבר מה מרפרף הוטח
בין צלעותי, בוצע בכשר
כלהב. "אינך שר,"
נתז קולה אל הרקה.
די אל סף הפצע התהדקה.

ק"ץ

סוף סוף באים שירי הקיץ
בזה אחר זה, כל מי שיֵרדו למחתרת
מרימים פתאום ראש וחוצצים לשון
מחספסת. במרפסת
שומעים מוזיקה ערבית, אולי מהכפר, אולי סתם
מאיזה חלון. אחי, אני אומר, אתה לא באירלנד.
אבל בערב קריר פה, תודה לאל, והירח
הדבשי הכלול במשכנתא מבריק
במלואו מעל בתי היהודים
ובתי הערבים, והגבעות שבִּעֵצִים
אינן שיכות לאיש.
תמיד אני מחזיק טפה של אירלנד בכוס.
איזה שיר שטרחת אחרי עשרים שנה
להבין את מלותיו, Ta me mo shui:
איני יושן מאז עלה הירח בלילה שעבר, משגיח
על האש שלא תדעך. המשפחה ישנה
וכאן אני, התרנגולים מקרקרים,
הכל סביב יושן מלבדי.